

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **N. V. P.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, P.O. Box 78, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2025, č. j. CPR-14398-3/ČJ-2025-930310-V240, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 6. 2025, č. j. CPR-14398-5/ČJ-2025-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2025, č. j. 21 A 25/2025-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPA-390516-23/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce dvou let, přičemž k vycestování mu v souladu s § 118 odst. 3 téhož zákona určila lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně shora uvedeným opravným usnesením napravila zřejmou nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívající v chybném datu jeho vydání.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku shledal, že žalobce opakovaně porušil právní předpisy ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, když byl nejprve rozsudkem městského soudu ze dne 18. 4. 2019, sp. zn. 4 T 7/2018 (dále jen „trestní rozsudek“), odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let a následně svým vědomým nelegálním pobytem o několik hodin překročil dobu stanovenou ve výjezdním příkazu. Měl totiž na základě listinných důkazů založených ve správním spise za dostatečně prokázané, že žalobci byla v důsledku jeho trestné činnosti zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, což po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu dne 8. 11. 2024 vedlo k vydání výjezdního příkazu s dobou platnosti od 18. 11. 2024 do 17. 12. 2024. Žalobce se však dne 18. 12. 2024 dostavil na odbor cizinecké policie správního orgánu prvního stupně se svým právním zástupcem, aby svůj neoprávněný pobyt na území České republiky vyřešil. Tím podle mínění městského soudu došlo k naplnění předpokladů správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců spočívající v opakovaném porušení právních předpisů.

[5] V tomto směru se tedy městský soud neztotožnil s názorem žalobce, že opakovaným porušením právních předpisů podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je myšleno pouze porušení povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců. Naopak dovodil, že opakovaným porušením právních předpisů ve smyslu předmětného ustanovení lze rozumět porušení jakéhokoli předpisu. Svou argumentaci podpořil zejména odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37, podle kterého je účelem § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců postihovat opakované porušení jakýchkoli právních předpisů, nikoliv pouze zákona o pobytu cizinců. Městský soud navíc zdůraznil, že žalobcova trestná činnost spočívala ve spáchání zvláště závažného zločinu, a že žalovaná v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ani neměla jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud nepovažoval za pochybení to, že součástí správního spisu nebyl odsuzující trestní rozsudek, neboť správní orgán prvního stupně si obstaral opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 12. 2024 (dále jen „opis z rejstříku trestů“) obsahující všechny potřebné informace o žalobcově odsouzení.

[6] Stran namítaných nepřiměřených dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce městský soud ve shodě s žalovanou označil za stěžejní, že žalobce nebyl v rodných listech dětí uveden jako jejich otec, přestože s nimi a se svou družkou žil dlouhodobě ve společné domácnosti. V takovém případě nelze hovořit o rodinném životě, ale jen o soukromém životě žalobce. Tomu přitom žádné okolnosti nebránily v učinění prohlášení o jeho otcovství. Městský soud v této souvislosti poukázal také na to, že žalobce při svém výslechu tvrdil, že má tři dcery, i když má dva syny a jednu dceru, a že v průběhu výkonu trestu neprojevil zájem o hmotné zabezpečení svých dětí v tom směru, že se nezajímal, zda prostředky, které podle svých tvrzení na jejich výživu posílal, se skutečně k jeho dětem dostaly. Skutečnost, že jej družka s dětmi ve vězení každý měsíc pravidelně navštěvovala, městský soud považoval spíše za projev její loajality a vytrvalosti než za důkaz o žalobcově zájmu o jeho děti. Městský soud taktéž upozornil na skutečnost, že žalobcova družka během svého výslechu uvedla, že v době výkonu trestu odnětí svobody žalobce se o děti musela sama postarat, že od něj každý měsíc dostávala částku ve výši 2.000 Kč až 3.000 Kč a že sama hradí nájemné. Městský soud tedy shrnul, že žalobce

pokračování

nebyl v životě svých dětí a své družky v letech 2017 až 2024 pro své odsouzení přítomen, že jeho družka na něm není závislá, že o všechny děti se většinu jejich života sama starala, že děti jsou na společnou domácnost se svou matkou a babičkou zvyklé a že v České republice družka i děti žijí na základě povolení k trvalému pobytu. Neshledal proto žádné důvody, pro které by družka a děti žalobce nemohly i přes jeho správní vyhoštění pokračovat v dosavadním rodinném životě v České republice, případně jej následovat do Vietnamu.

[7] Městský soud tudíž uzavřel, že všechny výše zmíněné okolnosti podporují závěr správních orgánů o absenci rodičovského vztahu žalobce k dětem, kdy nedostatek formálního vztahu koreluje s nedostatkem faktických vazeb, což žalobce nemůže nahradit během jednoho měsíce od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody do konce platnosti výjezdního příkazu. Správní orgány tak podle mínění městského soudu náležitě zjistily skutkový stav věci a ve svých rozhodnutích se řádně vypořádaly s okolnostmi žalobcova soukromého a rodinného života. Jejich úvahy označil za srozumitelné, jednoznačné a přezkoumatelné. Neshledal proto nezbytným vyžádat si stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí či provést výslechy dětí, ani se vyjadřovat k veškerým kritériím vyjmenovaným v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Délku správního vyhoštění v dolní polovině zákonné výměry městský soud posoudil jako přiměřenou, aniž přitom došlo ke zneužití správního uvážení ze strany správních orgánů.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení, eventuálně navrhuje spolu s napadeným rozsudkem zrušit i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný s ohledem na to, jak městský soud vyložil § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Setrvává na svém stanovisku, že opakovaným porušením právních předpisů je ve smyslu předmětného ustanovení myšleno toliko porušení zákona o pobytu cizinců. Správní orgány mu však přičetly k tíži více než sedm let staré odsouzení, za něž již trest vykonal. Stejně tak jako městský soud však nezohlednily, že porušení zákona o pobytu cizinců spočívalo v neoprávněném pobytu v délce jen několika hodin a že se sám dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem řešení svojí pobytové situace. Porušení zákona o pobytu cizinců se navíc dopustil prvně. Stěžovatel přitom uvedl objektivní důvody, pro které nemůže území České republiky opustit. Má totiž stanovenou povinnost hlásit se u probační a mediační služby, žije zde více než 20 let a má zde tři nezletilé děti i družku, se kterou jsou spolu také přes 20 let. Jeho několikahodinový nelegální pobyt, který ze své iniciativy přišel řešit ke správnímu orgánu prvního stupně, proto nemůže spadat pod situaci předpokládanou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a nemůže převážit nad 20 lety legálního pobytu v České republice, kde má veškeré zázemí a zejména rodinu.

[10] Stěžovatel poukazuje také na řadu okolností svědčících o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného života, což správní orgány i městský soud nedostatečně posoudily. Pouze na základě skutečnosti, že není zapsaný jako otec v rodných listech svých dětí, bagatelizovaly jeho vztah k dětem, i když ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že stěžovatel je fakticky jejich otec, stará se o ně, vídal se s nimi

i v průběhu svého výkonu trestu odnětí svobody a každý měsíc jim posílal výživné ve výši 2.000 Kč až 3.000 Kč. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2024, č. j. 35 A 12/2024-42, podle kterého lze podle unijního práva považovat za rodiče dítěte nejen osobu zapsanou v jeho rodném listě, ale také biologického rodiče. Podle stěžovatelova mínění však správní orgány dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do života jeho dětí a družky nijak nezhodnotily a taktéž městský soud se s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného života nevypořádal. Namísto toho vycházel pouze ze skutečností svědčících v jeho neprospěch, například mu přičítal k tíži jeho trestní minulost, za kterou byl potrestán. Napadený rozsudek proto považuje rovněž za nepřezkoumatelný, protože městský soud své závěry přesvědčivě nezdůvodnil.

[11] Stěžovatel městskému soudu také vytýká, že nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Správní orgány zásadním způsobem porušily § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť se jednalo o řízení zahájené z úřední povinnosti, v němž byly povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti. V důsledku předmětného pochybení porušily i další zásady správního řízení zakotvené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nepřihlédly ke specifickým okolnostem jeho případu a nešetřily jeho oprávněné zájmy. S městským soudem stěžovatel nesouhlasí ani v tom, že nebylo nutné, aby trestní rozsudek byl součástí správního spisu. Pouze z něj ale bylo možné zjistit konkrétní okolnosti stěžovatelovy trestné činnosti, a tyto následně zohlednit a poměřit v rámci hodnocení dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova rodinného a soukromého života s veřejným zájmem na tom, aby stěžovatel opustil území.

IV.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout a uvádí, že postupovala v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami. Způsob rozhodování městského soudu blíže nekomentuje a odkazuje na spisový materiál.

V.

[13] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž v řízení před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[14] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci nedovodil, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu. Ostatně ani stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti nic neuvádí.

[15] Jak je již shora uvedeno, stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože městský soud své závěry přesvědčivě nezdůvodnil a s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného života

pokračování

se nevypořádal. Stěžovatel tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že problematika nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v jeho ustálené judikatuře bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Z ní vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[17] Městský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předeštl relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je patrné, k jakým závěrům městský soud dospěl a proč nepovažoval žalobní argumentaci stěžovatele za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické, vnitřně nerozporné. Konkrétně žalobní námitce, podle níž správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, se městský soud věnoval v odst. 24. až 28. napadeného rozsudku. Nicméně shledal, že správní orgány se této otázce řádně věnovaly a své závěry dostatečně odůvodnily.

[18] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů tudíž nemohou v souzené věci založit přijatelnost kasační stížnosti.

[19] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jak městský soud i správní orgány přistoupily k výkladu v dané věci použitého § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Výkladem předmětného ustanovení se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také zabýval. Například v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37, ze kterého v napadeném rozsudku vycházel také městský soud, uvedl, že *„pojem právní předpis nelze zužovat pouze na situace, kdy je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem a účelem zákona bylo postihnout opakované porušování právních předpisů, nikoli pouze zákona o pobytu cizinců. [...] Nejvyšší správní soud dodává, že*

konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možno zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“

[20] V rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015-54, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „již z jazykového znění citovaného ustanovení nelze dovodit, že by porušením právních předpisů mělo být myšleno pouze porušení povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců. V citovaném ustanovení je obecně uvedeno, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis. Není uvedeno a nelze ani nijak vyvodit, že by se mělo konkrétně jednat o jediný právní předpis.“ Kromě toho Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně potvrdil, že za porušení právních předpisů ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců lze považovat i jednodenní nelegální pobyt cizince na území České republiky, a to také tehdy, dostavil-li se cizinec sám dobrovolně na odbor cizinecké policie (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37; ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015-54; a ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017-35).

[21] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2024, č. j. 5 Azs 131/2024-24, a v něm odkazované judikatury dále vyplývá, že „přiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců se posuzuje ve vztahu k porušení právních předpisů, jichž se cizinec dopustil, nikoli ve vztahu k následnému jednání po takovém porušení. [...] Dostavení se ke správnímu orgánu I. stupně po marném uplynutí této lhůty a spolupráce v průběhu správního řízení nemohly předchozí vážné porušování právních předpisů zhojit.“

[22] V nynější věci je nesporné, že stěžovatel byl trestním rozsudkem odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let, přičemž po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu dne 8. 11. 2024 (tj. přibližně 7 let omezení na svobodě, z toho cca 2 roky ve výkonu vazby a zbylou část ve výkonu trestu odnětí svobody) mu byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti od 18. 11. 2024 do 17. 12. 2024. Stěžovatel se následujícího dne 18. 12. 2024 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem řešení svého neoprávněného pobytu na území. Tím o jeden den překročil dobu stanovenou ve výjezdním příkazu, a porušil tak povinnost stanovenou v § 103 písm. w) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i správními orgány v tom, že se stěžovatel dopustil opakovaného porušení právních předpisů ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Tím se ve světle shora uvedené judikatury rozumí porušení jakéhokoli právního předpisu. Městskému soudu ani správním orgánům proto nelze vytýkat, že pod opakované porušení právních předpisů podřadily kromě porušení zákona o pobytu cizinců také stěžovatelovo odsouzení za drogovou trestnou činnost. Městský soud (ale ani správní orgány) při výkladu

pokračování

§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců respektovaly také ustálenou judikaturu a tvrzeného pochybení se nedopustily.

[23] Na právě uvedeném nic nemění ani skutečnost, že povinnost opustit území stanovenou ve výjezdním příkazu stěžovatel překročil o jeden den a že se sám dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem řešení své pobytové situace. Jak ostatně opět vyplývá z výše citované judikatury, porušením zákona o pobytu cizinců může být i jednodenní nelegální pobyt cizince, přičemž přiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců se posuzuje ve vztahu k těm porušením právních předpisů, jichž se cizinec dopustil, nikoliv s ohledem na následné jednání po takovém porušení. Z tohoto důvodu je zcela bezpředmětná stížnostní argumentace, podle níž městský soud a správní orgány předmětné okolnosti následující opakovanému porušení právních předpisů ze strany stěžovatele dostatečně nezohlednily. Tvrdí-li v tomto ohledu stěžovatel, že v době stanovené ve výjezdním příkazu nevycestoval z objektivně pochopitelných důvodů, pod které podřazuje povinnost dostavovat se k probační a mediační službě a snahu eliminovat další odloučení od své rodiny, Nejvyšší správní soud dodává, že jsou-li pro to splněny zákonné předpoklady, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40). Na to poukázal i městský soud v napadeném rozsudku.

[24] Jakkoliv se stěžovatel v této souvislosti dovolává mírnějších opatření (uložení povinnosti opustit území), neboť podle něj několikahodinový nelegální pobyt po 20 letech předchozího legálního pobytu na území České republiky nemůže s ohledem na jeho integraci a rodinné zázemí z hlediska přiměřenosti vést k závěru o opakovaném porušení právních předpisů a následnému správnímu vyhoštění, je třeba připomenout, že jeho první porušení právních předpisů mělo trestněprávní povahu, a navíc spočívalo ve spáchání závažné drogové trestné činnosti v rámci organizované skupiny ve velkém rozsahu. Mimoto Nejvyšší správní soud z popisu z rejstříku trestů založeného ve správním spise zjistil, že stěžovatel byl za drogovou trestnou činnost pravomocně odsouzen poprvé již v roce 2013, přičemž se osvědčil ke dni 15. 5. 2018. Pokud tedy pouze rok a půl poté nabyl právní moci trestní rozsudek, k němuž bylo přihlédnuto v daném řízení, nemůže se účinně bránit tím, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není přiměřené vůči několikahodinovému nelegálnímu pobytu na území České republiky. Tato argumentace tudíž nezakládá přijatelnost předmětné kasační stížnosti.

[25] Stěžovatel dále napadá způsob, jakým správní orgány i městský soud posoudily dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Také k této problematice ovšem existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní je nezbytné při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění třeba zohlednit následující hlediska: „(1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém

by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii“ dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-38).

[26] Nejvyšší správní soud také opakovaně vyslovil, že „zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do takového života cizince. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s argumentací stěžovatele, že vydáním napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k zásahu do rodinného a soukromého života jeho samotného a jeho rodiny, která se bude muset po určitý čas obejít bez osobní pomoci stěžovatele. Pro stěžovatele bude správní vyhoštění znamenat z povahy věci minimálně to, že po určitou dobu nebude moci pobývat na území České republiky, a pokud se vrátí do Vietnamu, bude si muset prostředky pro svou obživu obstarávat na jeho území. Avšak tyto skutečnosti v posuzované věci nezakládají naplnění podmínek § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť okolnosti spočívající v osobních, finančních a sociálních komplikacích nastávají podle názoru Nejvyššího správního soudu ve většině případů vyhoštění cizince; v případě stěžovatele je třeba při této úvaze zohlednit především délku a intenzitu porušování právního řádu České republiky a na druhé straně též skutečnost, že i v zemi původu má blízké příbuzné.“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43). Závěry citované judikatury nacházejí odraz také v napadeném rozsudku.

[27] Jedná-li se o otázku přiměřenosti správního vyhoštění a jeho zásahu do soukromého a rodinného života, již správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o správním vyhoštění poukázal na to, že stěžovatel není jako otec zapsán v rodných listech svých dětí, a jeho družka je navíc schopna se o ně sama postarat, což činila po celou dobu, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na závažnost protiprávního jednání spočívajícího v drogové trestné činnosti a na absenci jakýchkoliv dalších tvrzení stěžovatele o jiných vazbách na území České republiky tak dospěl k závěru, že veřejný zájem na vycestování stěžovatele v nyní souzené věci převážil. Městský soud poukázal také na to, že stěžovatel neusiloval o prohlášení otcovství vůči svým dětem, že nebyl v životě svých dětí a své družky v letech 2017 až 2024 pro své odsouzení přítomen, že jeho družka na něm není závislá, že o všechny děti se většinu jejich života sama starala, že děti jsou zvyklé na společnou domácnost se svou matkou (která zde stejně jako děti žije na základě povolení k trvalému pobytu) a babičkou. Neopomněl zdůraznit, že stěžovatel při výslechu tvrdil, že má tři dcery, i když ve skutečnosti má dva syny a jednu dceru, a že v průběhu výkonu trestu neprojevil zájem o hmotné zabezpečení svých dětí, protože nevěděl, zda se vůbec peníze, které podle svého

pokračování

tvrzení na výživu posílá, k dětem dostaly. Za skutečnost, z níž by bylo možno dovodit převahu zájmu na ochraně soukromého a rodinného života nad veřejným zájmem na tom, aby na území pobývali toliko cizinci, kteří dodržují právní řád státu, na jehož území se nacházejí, pak nepovažoval ani to, že družka s dětmi stěžovatele pravidelně navštěvovala ve výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na popsání skutkové okolnosti případu shodně se správními orgány neshledal žádný důvod, pro který by stěžovatelova družka a děti nemohly i přes jeho správní vyhoštění pokračovat v dosavadním rodinném životě v České republice, případně jej následovat do Vietnamu.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že správní orgány i městský soud při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele dostaly výše uvedeným judikатурním požadavkům, když se zabývaly nejen trestnou činností stěžovatele, ale i dalšími okolnostmi jeho soukromého života. Stěžovateli proto nelze přisvědčit v tom, že by kvůli absenci otcovství v rodných listech dětí bagatelizovaly jeho vztah k nim, že zohlednily pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch, nebo že se dopady rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec nezabývaly. Nicméně vzhledem k tomu, že stěžovatel po většinu života svých nezletilých dětí nebyl součástí jejich života a mimo jiné nijak neinicíoval prohlášení svého otcovství k nim, a že jeho družka má vlastní zaměstnání a je schopná se o ně sama postarat, dovodily, že jeho správní vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřené dopady do jeho soukromého života či do života jeho dětí a družky.

[29] Namítá-li stěžovatel s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2024, č. j. 35 A 12/2024-42, že měl být považován za rodiče svých dětí, byť takto formálně v jejich rodných listech není uveden, Nejvyšší správní soud dodává, že závěry obsažené v uvedeném rozsudku nejsou na nyní souzenou věc přílehlavé. V odkazované věci bylo totiž biologické rodičovství tamějšího žalobce prokázáno testem DNA a rozsudkem soudu, který určil příbuzenství v linii přímé (otec-dcera). Aniž by Nejvyšší správní soud chtěl jakkoliv biologické otcovství stěžovatele k jeho nezletilým dětem zpochybňovat, v souzené věci obdobné skutečnosti stěžovatel netvrdil, a proto nebyly předmětem posouzení ze strany správních orgánů či městského soudu.

[30] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani tvrzené porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a zásad správního řízení zakotvených v § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona, které stěžovatel spatřuje v tom, že správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nepřihlédly ke specifickým okolnostem jeho případu a nešetřily jeho oprávněné zájmy. Stěžovatel však neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti nebyly zjištěny. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ani z napadeného rozhodnutí uvedené seznat nelze. Naopak je z nich patrné, že správní orgány opřely své závěry o skutečnosti vycházející z podkladů obsažených ve správním spise a zohlednily všechny pro věc relevantní skutečnosti, tedy i ty týkající se stěžovatelovy osobní a rodinné situace, včetně jeho pravidelného styku s dětmi v době výkonu trestu odnětí svobody, jakož i toho, že posílal každý měsíc 2.000 Kč až 3.000 Kč (k hodnocení těchto okolností viz výše). Z ničeho tudíž neplyne, že by správní orgány nepřihlédly k některým rozhodným skutečnostem, nebo že by nešetřily stěžovatelovy oprávněné zájmy. Nejvyšší správní soud tak pouze pro úplnost dodává, že správní orgány sice byly povinny shromáždit dostatek podkladů pro posouzení všech relevantních okolností, avšak nebylo jejich povinností, aby výhradně z vlastní

iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele a týkat se nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21), pokud sám stěžovatel dostatek tvrzení v tomto ohledu neuvedl.

[31] Za pochybení zakládající přijatelnost kasační stížnosti nelze považovat ani to, že trestní rozsudek nebyl součástí správního spisu. Stěžovatel totiž neupřesňuje, jaké konkrétní skutečnosti z tohoto rozsudku bylo možno zjistit nad rámec údajů, jež jsou obsaženy v opisu z rejstříků trestů, a v jakém směru by mohly ovlivnit závěry správních orgánů při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud proto v obecnosti odpovídající obecnosti předmětné kasační námitky shrnuje, že správní orgán prvního stupně z opisu z rejstříku trestů dovodil dostatek relevantních informací o povaze stěžovatelovy trestné činnosti a v rozhodnutí o správním vyhoštění je zohlednil.

[32] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení městského soudu nezjistil stěžovatelem namítaná pochybení. Městský soud i správní orgány své závěry založily na dostatečně zjištěném skutkovém stavu majícím oporu ve správním spisu. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je plně srozumitelný a krajský soud nepochybil při výkladu hmotného ani procesního práva, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura dává odpovědi na všechny řešené otázky.

VI.

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu

pokračování

4 Azs 177/2025-38